

ronsana

REVISTA D'INFORMACIÓ I FORMACIÓ LOCAL

AGOST 1971

SANTA EULALIA DE RONSANA

N.º 31

Editorial

Festes Majors al banc de proves

Sembla que no seria descabellat que individualment i col·lectiva es fes una reflexió sobre la Festa Major. No en som pas els enemics, molt al contrari, però tenim la impressió que la cosa no acaba de rutllar. Ens permetem doncs unes preguntes:

- El temps i la manera de viure ha canviat, ¿són doncs, vigents els esquemes de la festa major tradicional i vàlida en el passat?
- ¿És racional i rendable l'esforç humà i econòmic dels comptats dies de festa en relació amb els problemes d'esplai de cada diumenge de l'any?
- ¿La Festa és l'exponent d'una realitat viva i operant, o és la conseqüència d'una passada tradició, avui anèmica, que s'aguanta per l'orgull de no morir?
- ¿La festa major ens ajuda a ser més amics, a col·laborar més en les coses més transcendents i en els problemes de cada dia?
- ¿Hi ha noves possibilitats que ajudin a millorar la convivència i empenyin una veritable promoció?

Algú preguntarà què cal fer. No ho sé. Però sí cal pensar, jutjar, veure necessitats i possibilitats, i buscar una resposta.

¿Què en diríeu avui d'un pagès que volgués muntar l'agricultura bàsicament amb l'arada plana perquè els romans ja ho feien així?

Cròniques de la Terra Baixa

Sobre els «papers»

La història del paper és gairebé la història del progrés, de les penes i treballs per tirar endavant, per espatllar o endegar tot aquest melodrama que és la humanitat sobre la capa de la terra. Han existit moltes menes de papers. Hi ha, per exemple, papers per embolicar, papers per escriure, papers higiènics, papers d'estrassa... Últimament, però, el mot «papers» va aplicant-se cada vegada més als papers escrits. I si la cosa durés, arribaria un moment que tothom sabria que, en parlar de papers, ens referiríem als «papers Mac Namara». Perquè, sobre aquests famosos papers, ha corregut una quantitat tan impressionant de tinta que no es podria pas mesurar.

El fet és que els papers Mac Namara han exposat a la consideració pública, en quasi roba íntima, l'actuació dels americans a les terres del Viet-Nam. I quina actuació! Tot un embolic immens, una tragèdia llarga, un fer i desfer continuat. De tot el que han fet els americans al Viet-Nam se n'ha parlat amb passió, amb intensitat, amb ràbia. Els americans sortiran del Viet-Nam sense haver arranjat res i deixant arreu del món, un mullader considerable. El tema del Viet-Nam ha servit per a tot: per a simple notícia periodística, com a motiu de manifestació i per tema poètic de cançó de protesta.

Quasi paral·lelament a l'acció violenta dels americans al Viet-Nam, s'han produït a l'Europa Oriental dues no menys violentes accions de l'exèrcit rus: la invasió d'Hongria i la de Txecoslovàquia. Per dir-ho un xic de passada, val la pena de constatar que l'actuació russa, tant o més deplorable que l'americana, no ha aixecat el mateix batibull ni les mateixes condemnes. Han estat operacions quirúrgiques que

(segueix a la pàg. 3)

**MN. RAMON
BUXARRAIS,
BISBE DE
ZAMORA**

Els cristians del Vallès Oriental ens hem vist agradablement sorpresos per una notícia que ens afecta: El degà de Granollers ha estat nomenat bisbe de Zamora.

Encara que a correu, a la darrera hora editorial, «Ronsana» us renova la notícia i vol fer arribar al nostre benvolgut mossèn, fill del Vallès, on ha exercit part del seu ministeri, el desig d'encert pastoral en la seva missió, i de personal felicitació...

Ens sap greu el kilometratge que ens separarà. Esperem per més endavant que els cristians de l'antic i honorable regne de «León», també puguin tenir bisbes propis, com demana el Concili Vaticà II.